

Отже, основними галузями економіки регіону є: сільське господарство, промисловість, транспорт та туризм.

Література:

1. Вплив війни в Україні на туристичну індустрію [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://surl.li/tsvdz>
2. В'їзний туризм: Навч. пос. [Текст] / П.Ф.Коваль, Н.О.Алешугіна, Г.П.Андрєєва, О.О.Зеленська, Т.В.Григор'єва, О.Г.Пархоменко, В.Б.Дудко, М.О.Михайловський, С.І.Бондар; ред. П.Ф.Коваля, Н.О.Алешугіної. Ніжин: Вид-во Лук'яненко В.В., 2010. 304 с.
3. Жук М. В., Круль В. П. Розміщення продуктивних сил і економіка регіонів України: Навчальний посібник. Чернівці: Рута, 2002. 293 с.
4. Мельниченко О.А. Шведун В.О. Особливості розвитку індустрії туризму в Україні. Монографія. Харків: Видавництво НУЦЗУ, 2017. 153 с.
5. Розміщення продуктивних сил України: Підручник / За ред. проф. Є.П. Качана. К.: Юридична книга, 2004. 552 с.
6. Туризм в Україні [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <http://surl.li/tsvck>

Зуб Ю. О.,

*здобувачка вищої освіти другого (магістерського) рівня вищої освіти
географічного факультету
Тернопільський національний педагогічний університет імені
Володимира Гнатюка
м. Тернопіль*

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ БАЛЬНЕОЛОГІЧНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Тема даної статті залишається дуже актуальною з кількох причин. По-перше, здоров'я та відпочинок стали пріоритетними для багатьох людей, особливо після пандемії COVID-19, тому потреба бальнеологічних курортів збільшилася.

По-друге, ефективне використання та розвиток туристичної інфраструктури стає ключовим для економічного зростання країни. Однак, необхідно вирішувати проблеми, такі як низький рівень

сервісу, неефективне управління та інфраструктурні недоліки, щоб підвищити конкурентоспроможність бальнеологічних курортів та привернути більше туристів.

Бальнеологія – це галузь медицини, яка досліджує мінеральні води, включаючи їх походження, фізико-хімічні властивості, медичні та профілактичні можливості, а також вказівки та протипокази для їх використання [1, с. 60].

До 2022 року в Україні спостерігалось значне скорочення закладів санаторно-курортної бази на 25,8%. Це скорочення стосувалося всіх закладів без винятку, але з різною інтенсивністю. Найбільше закладів, що зазнали скорочення, були санаторії-профілакторії, кількість яких зменшилася на 72%. На другому місці за рівнем скорочення були пансіонати з лікуванням (40%), а найменше - санаторії, де спостерігалось скорочення на 16%. Кількість місць у цих закладах зменшилася на 23%.

У розрізі регіонів України негативна динаміка проявилася у стрімкому скороченні кількості закладів санаторно-курортної бази. Це було характерно для Луганської та Донецької областей через проведення антитерористичної операції на їхній території, а також для Чернівецької, Рівненської, Чернігівської областей та м. Києва, де спостерігалось понад 50% скорочення. У Миколаївській, Івано-Франківській та Херсонській областях було помітне, але менше значуще скорочення (менше 10%). А для Запорізької та Одеської областей було характерне зростання кількості відповідних закладів на 24,0% та 14,6% відповідно [2].

Основні проблеми, що існують у бальнеологічних курортах України:

- запущеність деяких санаторно-курортних закладів та неефективна експлуатація;
- недостатня розвиненість транспортної інфраструктури, яка не відповідає сучасним логістичним стандартам для забезпечення доступу до відповідних закладів;
- недостатнє число кваліфікованих працівників та низький рівень їхньої оплати праці;
- обмежені фінансові ресурси для інформаційного та маркетингового просування та пропаганди переваг відпочинку у відповідних регіонах;
- нерівномірний імідж курортів та низька впізнаваність серед місцевих та іноземних туристів;

- низька привабливість для інвестицій через невисоку окупність вкладень;
- недостатній рівень надання послуг порівняно зі світовими стандартами [3, с. 46].

Попит на лікувально-оздоровчий туризм напряму залежить від рівня доходів споживачів. Тому для успішного управління курортно-санаторним бізнесом необхідно постійно відслідковувати зміни особистих доходів відпочиваючих. Менеджмент санаторно-курортних закладів може рекомендувати максимально використовувати гнучкі цінові стратегії, оскільки в періоди фінансових криз і загальноекономічної нестабільності зменшується не лише попит українських громадян, але й кількість іноземних клієнтів.

Для вирішення вищезазначених проблем необхідно впровадити стимулюючу політику у лікувально-оздоровчому туризмі. Інвестування в модернізацію санаторно-курортних закладів за умов нової системи оподаткування дозволить покращити інфраструктуру та наблизити її до європейського рівня. Зниження податків або збільшення терміну кінцевої сплати підтримає ефективну діяльність підприємств. Для залучення інвестицій потрібно звернутися до приватних інвесторів, які будуть вкладати кошти в удосконалення інфраструктури, створення нових зручностей та оновлення обладнання для комфортного проживання.

Прикладами успішного залучення інвестицій можуть бути проект "екополіс" у Трускавці на Львівщині або створення лікувально-оздоровчих комплексів на березі Мертвого моря в Ізраїлі, таких як Ахава, Ейн Геді та інші.

Також важливо розширити спектр туристичних послуг. При створенні турів доцільно комбінувати лікувально-оздоровчий туризм з екскурсійним, пізнавальним, релігійно-паломницьким та іншими видами відпочинку. Також слід звернути увагу на розвиток спатуризму, який користується великою популярністю серед туристів у всьому світі. У багатьох країнах цьому сприяють зацікавлені фармацевтичні та косметичні компанії, які також можуть реалізувати подібні проекти в Україні.

Важливо розробити нову стратегію реклами для просування послуг санаторно-курортних закладів та популяризації лікувально-оздоровчого туризму серед всіх верств населення через масові медіа, освітні заклади, громадські організації, професійні установи та інші канали [3, с. 47].

Для прикладу, у Карпатському рекреаційному районі розвиток лікувально-оздоровчого туризму, зокрема бальнеологічного, підтримується значними ресурсами та можливостями для санаторно-курортної діяльності. Цей район володіє найбільшою кількістю спеціалізованих закладів розміщення в Україні та високим показником відвідувачів, що перебувають у них.

Важливо відновити практику цілорічного використання санаторного фонду, що можна здійснити за допомогою гнучкої цінової політики. Наприклад, унікальний санаторій "Гірська Тиса" використовує миш'якову мінеральну воду [4, с. 99 – 104].

Порівнявши райони між собою, можна прийти до висновку, що у всіх областях є природні ресурси, але їх не повністю використовується. Більшість рекреаційних зон з унікальними природними ресурсами залишаються поза увагою держави та окремих громадян.

Отже, сучасні проблеми бальнеологічної галузі України включають занедбаність інфраструктури курортів, недостатнє фінансування та неефективне управління, низький рівень послуг і нестабільність інвестицій. Але через природньо-рекреаційний потенціал України є можливість зберегти та розвивати бальнеологію на території країни.

Література:

1. О. М. Кравець, А. А. Рябев. Курортологія: підручник. Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2017. С. 60-64
2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://stat.gov.ua/>
3. Воробйов Ю.М. Фінансове забезпечення розвитку санаторно-курортних закладів [Текст] /Ю. М. Воробйов. *Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції*. 2012.
4. Вачевський М. В. Розвиток рекреаційної сфери в Карпатському регіоні [Текст] / М.В. Вачевський, О.М. Свінцов, В.Ф. Кузнцов. *Український бальнеологічний журнал*. № 1. 2014.